

1

Waarom voelde ze zich zo onrustig? Hazel liep door de winkel van Prosper, waar ze tegenwoordig elke dag een paar uur werkte, en stond stil voor een poster met daarop een kalender met alle maanstanden van het jaar. Het kon niet aan de maan liggen. Het was geen vollemaan. En ook geen nieuwe maan. Ze gaf een tikje tegen de hoek van de poster, zodat die weer recht hing, en staarde uit het raam. Kwam er misschien onweer aan? Daar was ze gevoelig voor. Het was al een paar dagen warm en broeierig, dus het zou haar niet verbazen. Hazel keek op haar horloge. Prosper, de eigenaar van de winkel, was al een tijdje weg. Hij was naar de groothandel gegaan om nieuwe edelstenen en wierook in te kopen voor de winkel. Zij was achtergebleven om op de winkel te passen en een ritueel te ontwerpen voor vanavond.

Het was bijna Lammas. Dat was een belangrijk heksenfeest, en het was de eerste keer dat zij leiding zou geven aan haar coven tijdens dit feest. Het voelde nog zo onwerkelijk allemaal. Deze coven had Hazel vorig jaar, tijdens een crisis, opgevangen en werd toen nog geleid door een nogal eigenaardige vrouw, Eda. Wat was er veel gebeurd sinds Hazel bij deze groep terechtge-

komen was. De eerste periode had ze niet eens geweten dat ze zelf ook een van hen was. Ze bleek een heks. Later, toen ze beter wist wie ze was, ontdekte ze dat ze werd bedreigd door een groep zwarte heksen die het eigenlijk op haar ouders hadden voorzien. Haar ouders, Raisa en Arthur, twee krachtige heksen, waren nog steeds ergens ondergedoken. Ze waren hun leven nog steeds niet zeker, ook al was de leider van die vijandige groep door de politie opgepakt. Diezelfde Eda, bij wie Hazel zich eerst zo veilig had gevoeld, bleek haar naar zich toe gelokt te hebben om zo uiteindelijk haar ouders uit te schakelen. Eda had niet alleen leiding gegeven aan déze coven, waar Hazel nu toe behoorde, maar onder de naam Noctiswoman ook aan een schaduwcoven, met drie andere vrouwen die zichzelf Onyx, Wiccahero en Herbalwitch noemden. Dat was een groep heksen die zich bezighield met alles waar echte heksen normaal gesproken niets mee te maken willen hebben. Ze verkochten via internet spreuken die bedoeld waren om anderen kwaad te doen.

Ondanks het zwoele weer voelde Hazel een koude rilling langs haar ruggengraat lopen. Ze kon maar beter stoppen met denken aan die vreselijke periode die achter haar lag. Ze liep naar het keukentje achter de winkel, tilde de theepot van het aanrecht en maakte een walsende beweging. Ja, er zat nog wat in. Ze schonk de thee in een kommetje en nam een paar slokken. De thee was lauw. Ze zette het kommetje op het aanrecht en liep de winkel weer in. Bij de kassa lag een blaadje waar ze eerder wat ideetjes over Lammas op had geschreven. Ze was van plan om de uiteindelijke viering uitgebreid te beschrijven in haar *Book of Shadows*. Dat boek lag thuis, of althans, in het huis van haar oom Alfons, waar ze tegenwoordig weer woonde.

Het boek lag verstopt achter de plint onder haar kast. Daar zou haar oom niet kijken, wist ze. Hij wist niet precies hoe het zat met Hazel, haar ouders en de hekserij, en dat hield ze liever zo. Hoe minder hij wist, hoe veiliger het was – voor haar, maar ook voor hem. Dat was ook de reden waarom ze Lammas vanavond in de winkel vierden. Sinds Eda vastzat in een penitentiare inrichting buiten de stad, kwam de coven niet meer bij Eda, maar h er bij elkaar, altijd ’s avonds na sluitingstijd. Het was alleen jammer dat er geen goede oven in het keukentje zat. Hazel had graag brood willen bakken tijdens Lammas. Het was immers een oogstfeest, het feest van de nazomer. Nu ze er wat langer over nadacht realiseerde ze zich dat ze een oven misschien niet nodig had, nu het zo’n warme avond beloofde te worden.

Hazel liep via de achterdeur de tuin in. Deze tuin was een verrassende oase achter de winkel. De eerste keer dat ze hier was, geloofde ze haar ogen niet. De tuin was groot, groen en vruchtbaar, met fruitbomen, notenbomen, en een uitgebreide moestuin waar Prosper zijn ziel en zaligheid in legde. Helemaal achterin was de grootste schat te vinden: een natuurlijke bron waar koud schoon water uit naar boven borrelde dat via een klein slingerend beekje de tuin weer verliet. Hazel wist zeker dat er ergens achterin een vuurkorf stond, maar lagen er ook nog blokken hout in de schuur? Dan zouden ze vanavond stokbrood kunnen maken boven open vuur.

Even later sleepte Hazel de vuurkorf naar het betegelde terras in het midden van de tuin. Ze zette enkele tuinstoelen en een klein tuintafeltje bij de vuurkorf. Voor vanavond had ze het meeste al in huis. Ze had bij een biologische winkel twee pasteien gekocht en een paar stukken kaas. Verder was ze van plan om een fruitsalade te maken. Terwijl ze weer naar het

huis liep, plukte ze onderweg wat verse muntblaadjes en een handvol rijpe bessen.

Net op het moment dat ze een mesje wilde pakken om een paar sinaasappels mee te schillen, hoorde ze geklop op de deur van de winkel. Het kloppen gebeurde in een bepaald ritme, waardoor het voor haar duidelijk was dat ze de deur gerust kon opendoen. Alleen bekende klanten waren welkom en het ritme was de code waarmee ze toegang konden krijgen. Het had Hazel tijd gekost om het ritme zelf precies zo te leren kloppen, maar nu was het een tweede natuur geworden. Ze hoorde het tegenwoordig ook meteen als iemand aarzelde tijdens het kloppen, of juist te veel haast maakte. Ze veegde haar handen af aan een keukendoek en liep naar voren. Opnieuw keek ze op haar horloge. Hoewel het ritme helemaal goed was, was het toch een beetje vreemd dat er werd geklopt, want de winkel was eigenlijk alleen op afspraak open. Waarschijnlijk was Prosper zijn sleutels vergeten en stond hij nu met tassen vol spullen voor de deur. Als hij in gedachten verzonken was, vergat hij wel vaker iets. Hazel maakte de deur open en deed haar mond al open om een gevatte opmerking te maken. Maar het was Prosper niet. Het was een lange magere jongeman die een flodderige jas droeg die hij helemaal tot bovenaan had dichtgeknoopt. Zijn haren waren halflang en zagen er onverzorgd en vet uit.

‘Sorry, sorry,’ begon de man, terwijl hij zijn handen in een verontschuldigend gebaar voor zich uit stak. ‘Ik weet dat ik had moeten bellen of mailen om een afspraak te maken, maar we vieren vanavond Lammis en ik ben wat belangrijke dingen vergeten.’ Hij glimlachte en Hazel zag een charmant kuiltje in een van zijn wangen verschijnen.

‘Ja, ik moet me ook nog voorbereiden,’ verzuchtte ze.

De man lachte en keek nieuwsgierig over Hazels schouder de gang in. Zijn ogen hadden een onbestemde kleur. 'Is die ene man er niet?' vroeg hij. 'De eigenaar?'

Hazel trok een wenkbrauw op. 'Prosper? Hij is bijna terug. Heb je hem nodig, of kan ik je helpen?'

'Prosper, inderdaad. Prosper,' herhaalde de man langzaam en Hazel vroeg zich ineens af of de man Prosper wel echt kende. 'Nee, Prosper heb ik niet nodig. Mag ik even binnenkomen?'

Hazel aarzelde, maar de man kwam al in beweging en liep haar met grote stappen voorbij, waarbij hij haar schouder schampte. Haastig ging Hazel achter hem aan. De man stond midden in de winkel stil en draaide langzaam om zijn as terwijl hij om zich heen keek.

'Wat heb je nodig?' vroeg Hazel.

De man liep naar de flesjes met etherische olie, pakte er een van de bovenste plank, draaide die open, en snoof luidruchtig. Ineens kreeg Hazel de sterke indruk dat deze man helemaal niets wilde kopen. Maar wat kwam hij dan doen?

'Onderaan staan testflesjes,' zei ze.

De man keek haar met een licht minachtende blik aan, maar deed het flesje toch weer dicht. Hij liep naar de andere kant van de winkel en liet zijn hand over de bakken met stenen glijden. Af en toe pakte hij een steen op, die hij even bekeek en vervolgens veel te hard liet terugvallen in de bak.

'Als je niets nodig hebt, kun je beter weer gaan,' zei Hazel. 'De winkel is eigenlijk dicht.'

'Als de winkel eigenlijk dicht is, moet je de deur misschien niet opendoen,' zei de man. Zijn stem klonk scherper dan net. Hij liep naar de toonbank en liet zijn wijsvinger en middelvinger over het randje glijden, langs de kassa, voorbij het bakje met

‘spreuken van de dag.’ Elke klant mocht na het afrekenen zo’n spreuk uit het bakje pakken en mee naar huis nemen.

‘Je kent de code,’ zei Hazel zachtjes. Het was een vreemd verweer. Waarom zou ze aan hem moeten uitleggen waarom ze had opengedaan? Wat was deze man van plan? Ging hij haar dwingen om de kassa leeg te halen? Er zat gelukkig nog niet veel in.

‘Ik weet alles over de code...’ begon de man. Hij lachte opnieuw naar Hazel, maar ondanks het kuiltje in zijn wang vond ze hem lang niet meer zo charmant als net. ‘En ik weet nog veel meer.’ Hij knoopte zijn jas open en haalde een rol papier uit zijn binnenzak. Er zat een zwarte strik om de rol. ‘Bestudeer dit maar eens. Dan weet je wat ik allemaal nog meer weet. En realiseer je goed: wat ik weet... weten al mijn vrienden en vriendinnen ook. We zijn met velen.’ Hij legde de rol op de toonbank en deed zijn jas weer dicht. Daarna liep hij de winkel uit, de gang in, naar de uitgang. Hazel rende achter hem aan. Ze zag nog net hoe hij de voordeur achter zich dichtsloeg. Even had Hazel de neiging om de deur op slot te draaien en te wachten tot Prosper terugkwam, maar haar nieuwsgierigheid was groter dan haar angst. Ze opende de voordeur en keek naar rechts en naar links en weer naar rechts. Het leek of de man in het niets was verdwenen.

2

Hazel stond net weer bij de toonbank, en staaarde naar de rol papier met het zwarte lint, toen Prosper binnenkwam. Hij was niet alleen. De rest van de coven liep achter hem aan. Hazel had eigenlijk alleen Prosper verwacht, maar ze was blij iedereen te zien. Medea, na Prosper de oudste van de groep, had haar haren overduidelijk net opnieuw met henna geverfd. Het was roder dan de vorige keer dat Hazel haar zag.

Isolt liep vlak achter Medea aan en knipoogde naar Hazel. Isolt was, net als Melchior, maar een paar jaar ouder dan Hazel. Ze zag er altijd heel stijlvol uit. Dat kwam niet alleen door haar modieuze kleding, maar ook door haar grijze ogen en haar korte blonde kapsel. Storm kwam half huppelend binnen en sprong over de toonbank om Hazel te omhelzen. Hij begon elke dag met een uur yoga en was zo soepel als een kat. Melchior was zoals altijd wat rustiger en bedachtzamer dan de anderen. Van onder zijn donkere krullende haar keek hij Hazel even aan terwijl hij glimlachte. Ze smolt altijd een beetje als hij naar haar keek.

‘We zijn wat vroeger, want je kunt vast wel wat hulp ge-

bruiken,' zei Medea. Ze wees naar de anderen. 'Ik heb meteen iedereen opgetrommeld, want je hebt vast geen idee waar je moet beginnen.'

'Nou ja, zeg...' zei Melchior. 'Hazel zal met haar ouders toch ook weleens Lammas hebben gevierd?'

'Inderdaad,' zei Isolt. 'Ze is niet gek, hè? Ze kan echt wel een feestje organiseren voor een klein clubje.'

Prosper stond stil en liet de twee zware tassen die hij droeg abrupt op de grond vallen. Hij schudde hard met zijn hoofd zodat zijn grijze halflange haren alle kanten op wapperden. Meteen waren de anderen stil. 'Wat is er aan de hand?' vroeg hij. 'Er is iets niet in orde.'

'Ja, wat kijk je vreemd,' zei Storm, die naast Hazel kwam staan. Bezorgd legde hij een hand op haar schouder. 'Gaat het?'

'Wat is er gebeurd?' vroeg Medea. 'Je ziet eruit alsof je een geest hebt gezien.'

Hazel knikte. 'Misschien is dat precies wat het was,' zei ze zachtjes. 'Een geest. Alleen heeft die geest iets achtergelaten.' Ze wees naar de rol papier. 'Ik heb het nog niet opengemaakt.'

'Is dit voor jou afgegeven?' vroeg Prosper.

'Ja,' zei Hazel.

'Ik snap het niet. Die... geest die dit heeft achtergelaten,' zei Isolt. 'Wat bedoel je precies met "geest"?''

'Het was een vreemde verschijning,' zei Hazel. 'Het was een man van ongeveer dertig jaar oud, denk ik.'

'Ik kan niet veel met zo'n vage beschrijving,' zei Prosper. 'Is hij een klant van ons?'

'Dat is het maffe,' zei Hazel. 'Hij kende de klopcode, maar niet jouw naam.'

'Dan is het geen klant,' zei Medea. 'Alle klanten kennen

Prosper bij naam. Hoe zag hij er verder uit?’

‘Hij was lang en mager,’ zei Hazel. ‘Halfang haar. Grijsz ogen. Een kuiltje in een wang. Als hij er niet zo onverzorgd uit had gezien, zou hij knap zijn.’

Storm trok heel voorzichtig het zwarte lint van het papier los. Daarna rolde hij het vel papier open.

‘Het is een landkaart,’ zei Hazel verbaasd. ‘Zelf getekend, zo te zien.’

‘Zelf getekend, maar dan door iemand met minder talent dan jij,’ zei Melchior tegen Hazel.

Hazel trok even met haar mond. Ze wist wel dat ze goed kon tekenen en schilderen, dat talent had ze van haar moeder geërfd. Maar toch voelde het wat onwennig als iemand daar wat over zei.

Medea kwam met vier stukken rozenkwarts aanzetten die ze op de hoeken van de landkaart legde, zodat hij plat bleef liggen.

‘Het moet Europa voorstellen,’ zei Isolt. Ze wees naar een lijn onderaan op de kaart. ‘Dit lijkt tenminste op de laars van Italië.’

Melchior tikte op een paar verschillende punten op de kaart. ‘Wat zijn die markeringen?’

‘Dit hier is Wenen,’ zei Isolt. ‘Dit lijkt me dan Berlijn. Hier zou Parijs ongeveer moeten liggen. Maar die stip daar? Welke stad is dat?’

Hazel boog voorover en bestudeerde de kaart van dichtbij. ‘Er staan vage pijlen op,’ zei ze. ‘Ze zijn getekend met een heel dun potlood. Kijk... Er staat iets naast, maar het is te klein om te kunnen lezen.’

‘Ik heb ergens een loep,’ zei Prosper. ‘Daar, in die la. Ik heb tegenwoordig steeds vaker moeite met kleine lettertjes.’

Storm deed de la open, rommelde er even in, en hield toen

een loep in de vorm van een liniaal omhoog.

Hazel pakte de liniaal uit Storms hand en legde hem op de kaart. ‘Het zijn inderdaad pijlen,’ zei ze. ‘En er staan data bij.’

Storm duwde haar opzij. ‘Laat mij eens kijken.’ Hij tuurde door de loep, verschoof hem een paar keer, en keek weer op. ‘Het lijkt wel alsof er een route door Europa is uitgestippeld.’

‘Die man zei dat ik hier maar eens goed naar moest kijken, dan zou ik snappen wat hij allemaal weet. En hij zei ook iets over dat hij veel vrienden had.’

‘Een ongewassen geest die in raadselen spreekt,’ zei Melchior.

‘We moeten de ruimte reinigen voor we Lammas vieren,’ zei Isolt. ‘Tenminste... gaan we het nog vieren? Of moeten we iets doen met dit ding?’ Ze wees naar de kaart. ‘Misschien voelt het niet goed om nu iets te gaan vieren?’

‘Natuurlijk gaan we het vieren,’ zei Storm. ‘We laten ons toch niet tegenhouden door zo’n vreemde vent? De vieringen zijn belangrijk. Ondertussen kunnen we nadenken over die kaart. Misschien komt iemand nog op een idee over wat het zou kunnen betekenen.’

‘Heeft hij aan de spullen gezeten?’ vroeg Medea, terwijl ze door de winkel liep.

‘Ja,’ zei Hazel. Het verbaasde haar niet dat Medea de energie van die man nog opmerkte. Zij was heel gevoelig. ‘Hij heeft van alles aangeraakt.’

Medea pakte een *smudgestick* uit een mandje, stak hem aan, en wapperde de witte salierook door de winkel.

‘Het is goed om deze ruimte te reinigen, maar ik was eigenlijk sowieso van plan om onze viering buiten te houden,’ zei Hazel. Ze had eigenlijk niet veel zin meer in Lammas. De kaart hield haar te veel bezig. Maar ze wist dat de anderen teleurgesteld

zouden zijn als het niet doorging.

‘Goed idee,’ zei Melchior. ‘Kan ik alvast iets klaarzetten?’

‘Ik heb al stoelen en een vuurkorf neergezet, maar ik heb nog geen deeg gemaakt,’ antwoordde Hazel. ‘Dat zal ik even gaan maken zodat het kan rijzen. Ik heb wel nog een paar takken nodig.’

‘Misschien kunnen wij die wel ergens vandaan toveren,’ zei Isolt.

Hazel gaf haar een knipoog. Isolt had een aangenaam gevoel voor humor, vond ze. Medea was minder dol op heksengrapjes. Zij nam alles veel serieuzer.

‘Er liggen genoeg afgebroken takken achter in de tuin,’ zei Prosper. ‘Maar er zijn ook gewone houtblokken, hoor.’

‘Die heb ik al,’ zei Hazel. ‘De stokken zijn voor het stokbrood.’

‘Ja! Dat is een leuk idee,’ zei Isolt. ‘Dat deed ik als kind ook altijd op vakantiecampen.’

Prosper boog zich over de kaart. ‘Als jullie alles voorbereiden, kijk ik hier nog even naar.’

Hazel wilde liever met Prosper meekijken, maar ze besloot toch maar de sinaasappels te gaan pellen. Ondertussen probeerde ze zich te concentreren op de andere onderdelen van de viering, maar elke keer zag ze het gezicht van die man weer voor zich. Misschien hielp het om het programma voor de viering in gedachten na te lopen. Ze had een gebed geschreven waarin ze de aarde bedankte voor het graan waar het brood van kan worden gebakken, en voor de druiven waar de wijn van kan worden gemaakt. Met veel zorg had ze een fles wijn uitgezocht, en de wijn verdiende het om in een karaf te worden overgegoten zodat hij kon ademen. Hazel sloot even haar ogen en

riep het beeld op van haar vader die met uiterste concentratie heel voorzichtig de wijn decanteerde. Hij gebruikte er altijd een kristallen karaf voor. Hazel opende haar ogen weer. Het was ontzettend fijn om zich weer alles te kunnen herinneren van haar ouders en haar jeugd. Maandenlang had ze last van geheugenverlies gehad. Vreselijk was dat.

Ze waste haar handen en ging op zoek naar een karaf.

‘Ik denk dat we alles wel hebben,’ zei Melchior, terwijl hij de keuken in liep en nog wat bestek uit een la pakte. ‘Of heb jij nog iets speciaals in gedachten?’

‘Ja,’ zei Hazel. ‘Ik wil nog even mijn tarotkaarten pakken. Ik heb Het wiel van Fortuin uitgezocht voor bij deze viering. Die kaart staat voor transformatie.’

‘Mooi,’ zei Melchior. ‘Transformatie... net zoals Lammas.’

‘Precies,’ zei Hazel. ‘We vieren de overgang van zomer naar najaar, waarbij we de oogst binnenhalen, dus die kaart past mooi bij dit feest. We kunnen wat mij betreft wel beginnen.’ Ondertussen keek ze naar Prosper, die nog steeds naar de landkaart tuurde.

Prosper hoorde wat ze zei, rolde de kaart op en deed de zwarte strik er weer omheen. Daarna liep hij achter Hazel en de anderen de tuin in.

Hazel zag aan hem dat het hem ook niet losliet. Terwijl iedereen buiten in een kring stond, nam ze even de tijd om te luisteren naar het gekabbel van het beekje achter in de tuin. Ze nam waar hoe de blaadjes van de bomen zachtjes ruisten en probeerde te aarden, door haar voeten plat neer te zetten en het gewicht van teen tot hiel goed te verdelen. Daarna stak ze haar rechterhand in de lucht. Isolt, die naast haar stond, legde haar linkerhandpalm tegen haar hand.

‘Hierbij verbind ik hand en hart,’ zei Hazel.

Isolt stak haar rechterhand op, en Storm legde zijn hand tegen die van haar. ‘Hierbij verbind ik hand en hart,’ herhaalde Isolt.

Storm stak zijn rechterhand op en maakte verbinding met Prosper die naast hem stond.

Hazel herhaalde de woorden en voelde de energie van de cirkel om hen heen. Maar ze bleef tegelijkertijd maar nadenken over die vreemde landkaart.